

☆ Outo asukas kumpareella

Metsästä oli kuulunut naputusta ja pauketta jo jonkin aikaa. Metsän reunaan, kukkulan laelle, oli kohonnut pieni mökki. Mökki hehkui kutsuvan sinisenä kuin öinen taivas kuutamoyönä, ja öiseen aikaan se näyttikin yötaivaalta. Aivan kuin sadat tähdet olisivat vilkuttaneet sen seinistä ja ikkunoista ja toivottaneet juuri sinulle: ”Hyvää yötä.” Se oli ihmeellistä.

Mökissä oli jännittävä katto. Se kaartui kohti maanpintaa kuin suuri liukumäki, ja kimalteli kuin järven pinta aurinkoisena kesäpäivänä. Mökin yläosassa kimmelsi suuri lasiseinä, ja mikäli verhot eivät peittäneet seinää, saattoi nähdä mitä mökin yläkerrassa tapahtui. Paikan oli pakko olla yläkerta, sillä muutoin olisi näyttänyt kuin mökissä asustava heppu olisi kävellyt ilmassa.

Mökissä siis hääräsi, ja mitä ilmeisemmin myös asusti, harmaapartainen hiippahattuinen heppu. Mikään tonttu se ei voinut olla, koska hiippalakki oli sininen kuten myös sen päällä oleva pitkä kaapu. Eikä

kyseessä voinut olla nukkumattikaan, koska nukkumatti kantoi mukanaan vain yhtä unipussia, mutta tällä hepulla oli monenmoista pussia ja taskua. Mistä heppu oli tullut, ja miksi se oli metsään muuttanut, sitä ei tiennyt kukaan. Eräänä aamuna vain huomattiin, että mökki asukkaineen oli ilmestynyt metsän keskelle.

Mökin takana jökötti suuri harmaa laite, joka silloin tällöin hurisi hiljaa. Se näytti metalliselta jättiläishyönteiseltä, joka oli laskeutunut metsän laidalle ja tarkkaili sieltä metsän asukkaita. Laite oli ilmestynyt samaan aikaan kuin mökki asukkaineen, joten laite mitä ilmeisemmin kuului tuolle siniselle hiippahatulle. Tuo oudosti urahteleva jättiläishyönteinen tuoksui metallille, ja sen jaloista kuului omituista suhinaa, kun se veti ne piiloon sisäänsä. Laitteen sivussa ja päällä oli mustia täpliä. Ne olivat ilmeisesti niitä kuuluja mustia aukkoja, sillä juuri noiden aukkojen sisään hiippahattuheppun nähtiin ajoittain katoavan.

Hiippahattuheppu oli avaruusvelho, joka eräänä kauniina kuutamoyönä oli laskeutunut kukkulan laelle avaruusaluksellaan. Welho oli katsellut tovin ympärilleen ja tuumannut, että oli aika asettua aloilleen, sillä parempaa paikkaa ei löytyisi koko avaruudesta. Welho myhäili tyytyväisenä, mutisi hiljaa ja kaiveli lukuisia taskujaan. Welho nosti taskustaan pienen kiiltävän kangaspussin, ravisteli sitä hetken